Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

7. října 2014*

„Žaloba na neplatnost — Vnější činnost Evropské unie — Článek 218 odstavec 9 SFEU — Stanovení postoje, který má být jménem Evropské unie zaujat v orgánu zřízeném mezinárodní dohodou — Mezinárodní dohoda, jejíž smluvní stranou Evropská unie není — Mezinárodní organizace pro révu a víno (OIV) — Pojem ‚akty s právními účinky' — Doporučení OIV"

Ve věci C-399/12,

jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 263 SFEU, podaná dne 28. srpna 2012,

Spolková republika Německo, zastoupená T. Henzem, B. Beutlerem a N. Graf Vitzthumem, jako zmocněnci,

žalobkyně,

podporovaná

Českou republikou, zastoupenou M. Smolkem, E. Rufferem a D. Hadrouškem, jako zmocněnci,

Lucemburským velkovévodstvím, zastoupeným P. Frantzen, jako zmocněnkyní,

Maďarskem, zastoupeným M. Z. Fehérem a K. Szíjjártó, jako zmocněnci,

Nizozemským královstvím, zastoupeným M. Bulterman a B. Koopman, jakož i J. Langerem, jako zmocněnci,

Rakouskou republikou, zastoupenou C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

Slovenskou republikou, zastoupenou B. Ricziovou, jako zmocněnkyní,

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, zastoupeným J. Holmesem, barrister,

vedlejšími účastníky řízení,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené E. Sitbonem a J.-P. Hixem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

* Jednací jazyk: němčina.

Evropskou komisí, zastoupenou F. Erlbacherem a B. Schimou, jakož i B. Eggers, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejší účastnicí,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, K. Lenaerts (zpravodaj), místopředseda, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta a T. von Danwitz, předsedové senátů, J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. listopadu 2013,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 29. dubna 2014,

vydává tento

Rozsudek

1 Spolková republika Německo se svou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 18. června 2012, kterým se stanoví postoj, který má být zaujímán jménem Evropské unie s ohledem na některé rezoluce, které mají být přijaty v rámci Mezinárodní organizace pro révu a víno (OIV) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Právní rámec

Mezinárodní právo

2 Podle čl. 1 odst. 2 Dohody o zřízení Mezinárodní organizace pro révu a víno uzavřené dne 3. dubna 2001 (dále jen „Dohoda o OIV“) „OIV sleduje cíle a vykonává činnosti stanovené v článku 2. OIV je mezivládní organizací vědeckotechnického charakteru s uznanou působností pro práci v oblasti révy, vína, vinných nápojů, hroznů, rozinek a ostatních produktů révy vinné“.

3 Článek 2 Dohody o OIV stanoví:

„1. V rámci své působnosti OIV sleduje tyto cíle:

a) informuje své členy o opatřeních, které zohledňují zájmy producentů, spotřebitelů a ostatních účastníků v odvětví révy vinné a vinných produktů;

b) poskytuje pomoc ostatním mezinárodním organizacím, mezivládním i nevládním, zejména těm, které provádějí standardizační činnost;

c) podílí se na mezinárodní harmonizaci existujících postupů a standardů a dle potřeby na přípravě nových mezinárodních standardů s cílem zlepšovat podmínky pro produkci a uvádění na trh produktů z révy vinné a vinných produktů a pomáhá zajišťovat, aby byly brány v úvahu zájmy spotřebitelů.

2. Za účelem dosažení těchto cílů se OIV zabývá těmito činnostmi:

[…]

b) Vypracovává a formuluje doporučení a sleduje realizaci těchto doporučení ve spolupráci se svými členy, zejména v těchto oblastech:

(i) podmínky pro produkci hroznů,

(ii) enologické postupy,

(iii) definice resp. charakteristika jednotlivých produktů, označování a podmínky uvádění na trh,

(iv) metodika rozborů a hodnocení produktů z révy vinné;

[…]“

4 Článek 8 Dohody o OIV stanoví, že mezinárodní mezivládní organizace se může za podmínek, které stanoví valné shromáždění na návrh výkonného výboru v každém jednotlivém případě, podílet na pracích OIV nebo se stát jejím členem a přispívat k financování této organizace.

5 V Evropské unii je 21 členských států členem OIV. Naproti tomu Unie není členem této organizace. Požívá však postavení „hosta“ ve smyslu čl. 5 odst. 2 jednacího řádu OIV. V tomto ohledu je Evropská komise oprávněna účastnit se schůzí skupin odborníků a komisí OIV a podílet se na nich za podmínek konkrétně stanovených v tomto jednacím řádu.

Unijní právo

6 Nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty (jednotné nařízení o společné organizaci trhů) (Úř. věst. L 299, s. 1), ve svém znění vyplývajícím z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1234/2010 ze dne 15. prosince 2010 (Úř. věst. L 346, s. 11, dále jen „nařízení č. 1234/2007“) stanoví v článku 120f nadepsaném „Podmínky povolení“ toto:

„Při povolování enologických postupů postupem podle čl. 195 odst. 4 Komise

a) vychází z enologických postupů doporučených a zveřejněných [OIV] a z výsledků pokusného použití dosud nepovolených enologických postupů;

[…]“

7 Článek 120g nařízení č. 1234/2007, nadepsaný „Analytické metody“, stanoví:

„Analytické metody, podle kterých může být určeno složení výrobků v odvětví vína, jakož i pravidla, podle kterých může být stanoveno, zda tyto výrobky nebyly podrobeny nepovoleným enologickým postupům, jsou metody a pravidla doporučené a zveřejněné OIV.

V případě neexistence metod a pravidel doporučených a zveřejněných OIV přijme odpovídající metody a pravidla Komise postupem podle čl. 195 odst. 4.

Až do přijetí těchto pravidel se používají metody a pravidla povolené dotyčným členským státem.“

8 Článek 158a nařízení č. 1234/2007 týkající se „[z]vláštních ustanovení pro dovoz vína“ uvádí v odstavcích 1 a 2 toto:

„1. Pokud není stanoveno jinak, zejména v dohodách uzavřených podle [článku 218 SFEU], použijí se ustanovení části II hlavy II kapitoly I oddílu Ia pododdílu I o označeních původu a zeměpisných označeních a o označování a též čl. 113d odst. 1 tohoto nařízení na výrobky kódů KN 2009 61, 2009 69 a 2204, které se dovážejí do Společenství.

2. Pokud dohody uzavřené podle [článku 218 SFEU] nestanoví jinak, vyrábějí se výrobky uvedené v odstavci 1 tohoto článku podle enologických postupů a omezení doporučených a zveřejněných OIV nebo povolených Společenstvím podle tohoto nařízení a prováděcích opatření k němu.“

9 Nařízení Komise (ES) č. 606/2009 ze dne 10. července 2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o druhy výrobků z révy vinné, enologické postupy a omezení, která se na ně použijí (Úř. věst. L 193, s. 1), ve znění vyplývajícím z prováděcího nařízení Komise (EU) č. 315/2012 ze dne 12. dubna 2012 (Úř. věst. L 103, s. 38, dále jen „nařízení č. 606/2009“), stanoví v čl. 9 odst. 1 prvním pododstavci:

„Nejsou-li stanovena směrnicí Komise 2008/84/ES [...], jsou kritéria čistoty a identity pro látky užívané v enologických postupech podle čl. 32 druhého pododstavce písm. e) nařízení (ES) č. 479/2008 kritéria, která jsou stanovena a zveřejněna v Mezinárodním enologickém kodexu [OIV].“

10 Podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 606/2009:

„Komise zveřejňuje v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie* seznam a popis analytických metod uvedených v čl. [120g prvním pododstavci nařízení č. 1234/2007] a popsaných ve Sborníku mezinárodních analytických metod pro vína a mošty Mezinárodní organizace pro révu a víno, které se použijí na kontrolu mezních hodnot a požadavků stanovených v právních předpisech Společenství pro produkci vinařských produktů.“

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

11 Do června roku 2010 členské státy koordinovaly z vlastní iniciativy své postoje v rámci pracovní skupiny OIV zabývající se vínem a alkoholem.

12 Dne 16. května 2011 Komise předložila na základě čl. 218 odst. 9 SFEU návrh rozhodnutí Rady, kterým se stanoví postoj, který má být zaujímán jménem Unie s ohledem na některá doporučení, která mají být přijata v rámci OIV. Tento návrh však nebyl přijat.

13 V rámci koordinačních schůzek, které se konaly v Portu (Portugalsko) ve dnech 22. a 24. června 2011, si členské státy, které jsou rovněž členy OIV, sladily své postoje ohledně doporučení obsažených v programu jednání valného shromáždění této organizace. Komise informovala, že tyto členské státy nesmějí zaujmout postoj, který by měl dopad na unijní *acquis*, a že se tudíž musí postavit proti jakémukoli doporučení této organizace, které by mohlo změnit toto *acquis*. Poukázala rovněž na seznam čtrnácti příkladů návrhů doporučení, jejichž přijetí uvedeným valným shromážděním by podle jejího názoru narušilo unijní *acquis*.

14 Na valném shromáždění OIV, které se konalo dne 24. června 2011, byla na základě postupu konsensu upraveného v čl. 5 odst. 3 písm. a) Dohody o OIV schválena řada doporučení, a to zejména delegacemi členských států.

15 S ohledem na mimořádné valné shromáždění OIV, které se konalo dne 28. října 2011 v Montpellier (Francie), Komise předložila na základě čl. 218 odst. 9 SFEU návrh rozhodnutí Rady. Ani tento návrh ovšem nebyl přijat.

16 S ohledem na valné shromáždění OIV, které se konalo dne 22. června 2012 v Izmiru (Turecko), Komise předložila Radě dne 27. dubna 2012 návrh rozhodnutí Rady, kterým se stanoví postoj, který má být zaujímán jménem Evropské unie s ohledem na některé rezoluce, které mají být přijaty v rámci Mezinárodní organizace pro révu a víno (OIV) [COM(2012) 192 final].

17 Vzhledem k tomu, že nebylo dosaženo většiny potřebné pro přijetí uvedeného návrhu rozhodnutí, předložilo předsednictví Unie postupně dva kompromisní návrhy. Druhý návrh ze dne 6. června 2012, který byl přijat kvalifikovanou většinou na zasedání Rady pro zemědělství a rybolov dne 18. června 2012, představuje napadené rozhodnutí.

18 Některé členské státy, včetně Spolkové republiky Německo, hlasovaly proti tomuto návrhu.

19 V bodech 5 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí:

„(5) Návrhy usnesení OENO-TECHNO 08-394A, 08-394B, 10-442, 10-443, 10-450A, 10450B, 11-483 a 11-484 zavádí nové enologické postupy. V souladu s články 120f a 158a nařízení (ES) č. 1234/2007 budou mít tato usnesení dopad na *acquis*.

(6) Návrhy usnesení OENO-SCMA 08-385, 09-419B, 10-436, 10-437, 10-461, 10-465 a 10-466 stanoví metody analýzy. V souladu s článkem 120g nařízení (ES) č. 1234/2007 budou mít tato usnesení dopad na *acquis*.

(7) Návrhy usnesení OENO-SPECIF 08-363, 08-364, 09-412, 10-451, 10-452, 10-459, 11-485, 11-486B, 11-489, 11-490, 11-491 a 11-494 určují kritéria čistoty a identity látek užívaných při enologických postupech. V souladu s článkem 9 nařízení (ES) č. 606/2009 budou mít tato usnesení dopad na *acquis*.“

20 Napadené rozhodnutí zní následovně:

„Rada Evropské unie

s ohledem na [Smlouvu o FEU], a zejména na článek 43 ve spojení s čl. 218 odst. 9 této Smlouvy,

[…]

Článek 1

Postoj Unie na valné hromadě OIV, která se bude konat dne 22. června 2012, bude v souladu s přílohou tohoto rozhodnutí a vyjádří jej členské státy, jež jsou členy OIV, jednajíce společně v zájmu Unie.

Článek 2

1. Pokud by nové vědecké nebo technické informace předložené před zasedáními OIV nebo během těchto zasedání mohly ovlivnit postoj uvedený v článku 1, požádají členské státy, jež jsou členy OIV, aby bylo hlasování na valné hromadě OIV odloženo až do okamžiku, kdy bude stanoven postoj Unie na základě nových prvků.

2. Na základě koordinace, zejména koordinace prováděné přímo na místě, a bez dalšího rozhodnutí Rady, kterým se stanoví postoj Unie, mohou členské státy, jež jsou členy OIV, jednající společně v zájmu Unie, souhlasit se změnami návrhů usnesení uvedených v příloze tohoto rozhodnutí, jež nemění věcnou podstatu těchto usnesení.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno členským státům.“

21 V příloze uvedeného rozhodnutí jsou uvedeny návrhy rezolucí, které jsou dotčeny postojem Unie uvedeným v článku 1 tohoto rozhodnutí.

Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

22 Spolková republika Německo se domáhá toho, aby Soudní dvůr zrušil napadené rozhodnutí a uložil Radě náhradu nákladů řízení.

23 Rada navrhuje žalobu zamítnout a uložit Spolkové republice Německo náhradu nákladů řízení. Rada podpůrně pro případ, že napadené rozhodnutí bude zrušeno, navrhuje, aby Soudní dvůr zachoval jeho účinky.

24 České republice, Lucemburskému velkovévodství, Maďarsku, Nizozemskému království, Rakouské republice, Slovenské republice a Spojenému království Velké Británie a Severního Irska bylo povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Spolkové republiky Německo, zatímco Komisi bylo povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Rady.

K žalobě

25 Žaloba se opírá o jediný žalobní důvod vycházející z tvrzení, že čl. 218 odst. 9 SFEU nelze použít v projednávané věci.

26 Maďarsko a Nizozemské království ve svých spisech vedlejších účastníků dále uvedly důvody vycházející z porušení jiných ustanovení Smlouvy o FEU než ustanovení uplatňovaného v rámci jediného žalobního důvodu, který je uveden v předchozím bodě.

27 Účastník řízení, kterému bylo podle článku 40 statutu Soudního dvora Evropské unie povoleno vedlejší účastenství v řízení o sporu, který byl předložen k rozhodnutí Soudnímu dvoru, však nemůže změnit předmět sporu, jak vyplývá z návrhových žádání a žalobních důvodů hlavních účastníků řízení. Z toho vyplývá, že přípustné jsou pouze ty argumenty vedlejšího účastníka, které patří do rámce vymezeného těmito návrhovými žádáními a žalobními důvody.

28 Důvody uplatňované Maďarskem a Nizozemským královstvím uvedené v bodě 26 tohoto rozsudku tudíž musí být bez dalšího odmítnuty jako nepřípustné.

Argumentace účastníků řízení

29 Spolková republika Německo, podporovaná Českou republikou, Lucemburským velkovévodstvím, Maďarskem, Nizozemským královstvím, Rakouskou republikou, Slovenskou republikou, jakož i Spojeným královstvím tvrdí v rámci svého jediného žalobního důvodu zaprvé, že čl. 218 odst. 9 SFEU není použitelný v kontextu mezinárodní dohody, která byla stejně jako Dohoda o OIV uzavřena členskými státy, a nikoliv Unií jako takovou.

30 Ze znění čl. 218 odst. 9 SFEU totiž podle jejich názoru vyplývá, že toto ustanovení se týká pouze postojů, které mají být zaujaty „jménem Unie“, což předpokládá, že Unie má v dotyčné mezinárodní organizaci právo být zastoupena nebo hlasovací právo.

31 Struktura článku 218 SFEU potvrzuje, že odstavec 9 tohoto ustanovení je použitelný pouze v kontextu dohod uzavřených Unií.

32 Tento výklad je potvrzen historií vzniku a účelem čl. 218 odst. 9 SFEU. Toto ustanovení, které téměř doslovně přebírá čl. 300 odst. 2 ES, stanoví zvláštní postup umožňující rychlou reakci Unie v případě porušení mezinárodní dohody, jíž je Unie rovněž smluvní stranou, jinými smluvními stranami.

33 Zásada svěření pravomocí, která upravuje vymezení pravomocí Unie, uvedená v čl. 5 odst. 1 a 2 SEU, zakazuje analogicky rozšířit procesní postup stanovený v čl. 218 odst. 9 SFEU na provádění mezinárodních dohod uzavřených členskými státy.

34 Praktiky a pravidla dotčená doporučeními OIV navíc nespadají do oblasti výlučné pravomoci Unie, nýbrž do oblasti zemědělství ve smyslu čl. 4 odst. 2 písm. d) SFEU, která je oblastí sdílené pravomoci Unie a jejích členských států.

35 Spolková republika Německo a členské státy, kterým byl povolen vstup do řízení jako vedlejším účastníkům na její podporu, zadruhé tvrdí, že „akty s právními účinky“ ve smyslu čl. 218 odst. 9 SFEU jsou pouze akty mezinárodního práva, které jsou závazné pro Unii. Tento výklad vyplývá ze samotného znění tohoto ustanovení a je potvrzen strukturou ustanovení, mezi něž je vložen tento čl. 218 odst. 9 SFEU.

36 V projednávané věci nepatří doporučení OIV do kategorie aktů, na něž se vztahuje čl. 218 odst. 9 SFEU. Taková doporučení totiž na jedné straně nemají v mezinárodním právu závazný charakter. Na druhé straně odkazy na doporučení OIV obsažené v čl. 120f písm. a), článku 120g a v čl. 158a odst. 1 a 2 nařízení č. 1234/2007, jakož i v článku 9 nařízení č. 606/2009, jsou součástí jednostranného aktu zákonodárce Unie, který těmto doporučením nemůže zejména ve vztahu k třetím státům přiznat právní sílu závazného aktu mezinárodního práva.

37 Nizozemské království zatřetí tvrdí, že nepoužitelnost čl. 218 odst. 9 SFEU je v projednávané věci potvrzena okolností, že ke dni přijetí napadeného rozhodnutí nebylo zcela jisté, která doporučení budou skutečně předložena k hlasování na valném shromáždění OIV konaném dne 22. června 2012.

38 Rada podporovaná Komisí zaprvé tvrdí, že čl. 218 odst. 9 SFEU lze použít na stanovení postojů, které mají být jménem Unie zaujaty v rámci organizace, jakou je OIV, která byla zřízena mezinárodní dohodou uzavřenou členskými státy a má přijmout akty s právními účinky, pokud dotyčná oblast spadá do pravomoci Unie.

39 Doslovný výklad čl. 218 odst. 9 SFEU umožňuje mít za to, že v případě neexistence upřesnění v opačném smyslu je toto ustanovení použitelné i v kontextu dohod, jichž Unie není smluvní stranou, pokud jde o oblasti spadající do její pravomoci.

40 Pokud jde o kontext, do něhož spadá čl. 218 odst. 9 SFEU, Rada tvrdí, že z článku 216 SFEU a čl. 218 odst. 1 SFEU nelze vyvodit žádný závěr, protože v případě těchto ustanovení jde o uzavírání mezinárodních dohod Unií, zatímco čl. 218 odst. 9 SFEU se sám o sobě netýká postupu pro sjednávání nebo uzavírání takových dohod, nýbrž provádění dohody, která může mít právní účinky v Unii.

41 Z teleologického hlediska je cílem čl. 218 odst. 9 SFEU ustavit procesní rámec umožňující určit postoj Unie v mezinárodních organizacích, včetně v kontextu mezinárodních dohod, jichž Unie není smluvní stranou, pokud jsou akty, které mají být přijaty, určeny k následnému zahrnutí do právního řádu Unie.

42 Unie nezasahuje do pravomoci členských států, pokud na mezinárodní úrovni vykonává pravomoci, které jí byly svěřeny na základě článku 43 SFEU v oblastech, jako jsou enologické postupy a metody analýzy produktů v odvětví vína.

43 Unie má ostatně podle čl. 3 odst. 2 SFEU vnější výlučnou pravomoc v oblastech, na které se vztahují návrhy doporučení uvedené v příloze napadeného rozhodnutí, jelikož mohou ovlivnit společná pravidla Unie. Tyto návrhy se totiž vztahují na enologické postupy a metody analýzy, které podle čl. 120f písm. a), článku 120g a čl. 158a odst. 2 nařízení č. 1234/2007, jakož i podle nařízení č. 606/2009 budou představovat základ pro vypracování unijní právní úpravy nebo budou touto právní úpravou prohlášeny za použitelné.

44 Rada podporovaná Komisí zadruhé tvrdí, že čl. 218 odst. 9 SFEU pouze vyžaduje, aby akty, které má mezinárodní orgán přijmout, měly účinky v unijním právním řádu, aniž by tyto akty nutně musely mít účinky v mezinárodním právním řádu.

45 Uvedené ustanovení se tudíž vztahuje na situaci, kdy mají mezinárodní doporučení navzdory svému nezávaznému charakteru právní účinky v Unii na základě unijních kogentních ustanovení.

46 Doporučení přijatá na valném shromáždění OIV týkající se enologických postupů a metod analýzy mají v projednávané věci právní účinky v Unii proto, že se unijní zákonodárce rozhodl zahrnout je do unijního práva.

47 Rada zatřetí uvádí, že tvrzení Nizozemského království uvedené v bodě 37 tohoto rozsudku nezohledňuje znění a účel čl. 218 odst. 9 SFEU.

Závěry Soudního dvora

48 Podle čl. 218 odst. 9 SFEU „Rada na návrh Komise […] přijme rozhodnutí […] a stanoví postoje, které mají být jménem Unie zaujaty v orgánu zřízeném dohodou, má-li tento orgán přijímat akty s právními účinky, s výjimkou aktů, které doplňují nebo pozměňují institucionální rámec dohody“.

49 Nejprve je na jedné straně třeba uvést, že toto ustanovení odkazuje na orgán zřízený „dohodou“, aniž by upřesňovalo, zda musí být Unie smluvní stranou této dohody. Ani odkaz na postoje, které mají být zaujaty „jménem Unie“, obsažený v uvedeném ustanovení, nepředpokládá, že by Unie musela být smluvní stranou dohody, kterou byl zřízen dotčený mezinárodní orgán.

50 Z toho vyplývá, že znění čl. 218 odst. 9 SFEU nebrání tomu, aby Unie přijala rozhodnutí stanovící postoj, který má být zaujat jejím jménem v rámci orgánu zřízeného mezinárodní dohodou, jejíž není smluvní stranou.

51 Na druhé straně je třeba zdůraznit, že projednávaná věc se týká oblasti společné zemědělské politiky, konkrétně společné organizace trhů v odvětví vína, tedy oblasti, kterou zákonodárce Unie velmi podrobně upravuje na základě své pravomoci vyplývající z článku 43 SFEU.

52 Spadá-li dotčená oblast do takové pravomoci Unie, jako je pravomoc popsaná v předcházejícím bodě, skutečnost, že se Unie neúčastní dotčené mezinárodní dohody, nebrání tomu, aby tuto pravomoc vykonávala tak, že v rámci svých orgánů stanoví postoj, který má být jejím jménem zaujat v rámci orgánu zřízeného touto dohodou, a to zejména prostřednictvím členských států, které jsou smluvními stranami této dohody, jednajících solidárně v jejím zájmu (viz rozsudek Komise v. Řecko, C-45/07, EU:C:2009:81, body 30 a 31; v tomto smyslu rovněž viz posudek Soudního dvora 2/91, EU:C:1993:106, bod 5).

53 Předcházející úvahy nelze zpochybnit argumenty Spolkové republiky Německo spočívajícími zaprvé v tvrzení, že ustanovení, která předcházejí čl. 218 odst. 9 SFEU, obsažená v hlavě V páté části Smlouvy o FEU se týkají pouze dohod mezi Unií a jedním nebo více třetími státy, anebo dohod mezi Unií a mezinárodními organizacemi, a zadruhé v tvrzení, že k přijetí rozhodnutí o pozastavení uplatňování dohody Unií, které je rovněž uvedeno v čl. 218 odst. 9 SFEU, může dojít pouze v kontextu mezinárodní dohody uzavřené Unií.

54 V tomto ohledu je totiž třeba uvést, že předmětem jiných ustanovení uvedených v předchozím bodě než čl. 218 odst. 9 SFEU je sjednávání a uzavírání dohod Unií. Článek 218 odst. 9 SFEU se naproti tomu týká stanovení postojů, které mají být zaujaty jménem Unie v rámci orgánu zřízeného dohodou a které lze na rozdíl od rozhodnutí Unie o pozastavení uplatňování dohody za předpokladu uvedeného v bodě 52 tohoto rozsudku přijmout rovněž v kontextu dohody, jejíž smluvní stranou Unie není.

55 Proto okolnost, že Unie není smluvní stranou Dohody o OIV, sama o sobě nebrání použití čl. 218 odst. 9 SFEU.

56 Dále je třeba ověřit, zda jsou doporučení dotčená v projednávané věci, která mají být přijata OIV, „akty s právními účinky“ ve smyslu tohoto ustanovení.

57 V tomto ohledu z bodů 5 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z jeho přílohy vyplývá, že doporučení OIV, o kterých má být hlasováno na valném shromáždění této organizace uvedeném v tomto rozhodnutí, se týkají nových enologických postupů, metod analýzy, které umožňují určovat složení produktů v odvětví vína nebo i specifikace čistoty a identity látek používaných v rámci takových postupů.

58 Uvedená doporučení tudíž patří do oblastí vymezených v čl. 2 odst. 2 písm. b) Dohody o OIV, což navíc nepopírá žádný z účastníků tohoto řízení.

59 Podle čl. 2 odst. 1 písm. b) a c) a čl. 2 odst. 2 Dohody o OIV je přitom předmětem doporučení přijatých OIV v uvedených oblastech přispět k dosažení cílů této organizace, které spočívají především v podporování jiných mezinárodních organizací, a to konkrétně těch, které provádějí normativní činnosti, jakož i v přispívání k mezinárodní harmonizaci existujících postupů a právních předpisů, jakož i případně k vytváření nových mezinárodních právních předpisů.

60 Navíc je třeba uvést, že OIV je podle čl. 2 odst. 2 písm. b) Dohody o OIV pověřena kontrolovat spolu se svými členy uplatňování těchto doporučení.

61 Zákonodárce Unie navíc v rámci společné organizace trhů v odvětví vína zahrnul uvedená doporučení do právní úpravy, která byla přijata v této souvislosti. Z článku 120g a čl. 158a odst. 1 a 2 nařízení č. 1234/2007, jakož i z čl. 9 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 606/2009 totiž vyplývá, že doporučení OIV jsou výslovně rovnocenná pravidlům unijního práva, pokud jde o metody analýzy, které umožňují určit složení produktů v odvětví vína, použitelné zvláštní požadavky týkající se enologických postupů kladené na dovoz vína pocházejícího ze třetích zemí, jakož i o specifikace čistoty a identity látek používaných v rámci těchto postupů.

62 Pokud jde o čl. 120f písm. a) nařízení č. 1234/2007, který stanoví, že Komise „vychází“ z doporučení OIV týkajících se povolování enologických postupů, toto ustanovení nutně znamená, že tato doporučení je třeba zohlednit pro účely vypracování příslušných pravidel unijního práva.

63 Doporučení dotčená v projednávané věci, která se týkají – jak bylo uvedeno v bodě 57 tohoto rozsudku – nových enologických postupů, metod analýzy, které umožňují určovat složení produktů v odvětví vína nebo specifikace čistoty a identity látek používaných v rámci takových postupů, mohou proto rozhodujícím způsobem ovlivnit obsah právní úpravy přijaté zákonodárcem Unie v oblasti společné organizace trhů v odvětví vína.

64 Z úvah uvedených v bodech 57 až 63 tohoto rozsudku vyplývá, že taková doporučení mají především z důvodu jejich začlenění do unijního práva podle čl. 120f písm. a), článku 120g a čl. 158a odst. 1 a 2 nařízení č. 1234/2007, jakož i čl. 9 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 606/2009, právní účinky v uvedené oblasti ve smyslu čl. 218 odst. 9 SFEU a že Unie, ačkoli není smluvní stranou Dohody o OIV, je oprávněna stanovit postoj, který má být zaujat jejím jménem ohledně těchto doporučení, s ohledem na jejich přímý vliv na unijní *acquis v* této oblasti.

65 Pokud jde o argument Nizozemského království uvedený v bodě 37 tohoto rozsudku, naráží jak na znění, tak i na účel čl. 218 odst. 9 SFEU, který spočívá v tom, že v mezinárodním orgánu, který „má přijmout“ akty s právními účinky, má být možné vyjádřit postoj, který byl dříve stanoven jménem Unie, a to bez ohledu na okolnost, zda se bude o aktech, které jsou dotčeny takto stanoveným postojem, v příslušném orgánu nakonec skutečně hlasovat.

66 S ohledem na všechny předcházející úvahy se Rada při přijímání napadeného rozhodnutí správně opírala o čl. 218 odst. 9 SFEU.

67 Jedinému důvodu, který na podporu své žaloby uvedla Spolková republika Německo, tudíž nelze vyhovět.

68 Z toho vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

69 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a Spolková republika Německo neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení. V souladu s čl. 140 odst. 1 jednacího řádu, podle něhož členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení, je důvodné rozhodnout, že Česká republika, Lucemburské velkovévodství, Maďarsko, Nizozemské království, Rakouská republika, Slovenská republika, Spojené království a Komise ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Spolkové republice Německo se ukládá náhrada nákladů řízení.**

3) **Česká republika, Lucemburské velkovévodství, Maďarsko, Nizozemské království, Rakouská republika, Slovenská republika, Spojené království Velké Británie a Severního Irska a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.